

Boek 36.

De blauwe Ridder.

+ De man van het volk +

Hoofdstuk 1 – Een man die niets vraagt

Het laatste zonlicht streek langs de daken toen Thomas de bouwplaats bereikte. Tussen stapels hout lagen opgerolde touwen en manden met kromme spijkers, terwijl twee mannen een zaag onder een afdak opborgen. Overal klonken vermoeide stemmen. Een jongen veegde houtkrullen bijeen en verderop riep een vrouw dat het eten klaarstond. Thomas bleef naast Lucas staan en keek omhoog. Op het dak van een kleine woning zat nog iemand gebogen over een open plek. Hij herkende Jara’s vader aan zijn versleten jas.

‘Die was hier vanmorgen ook al,’ merkte Lucas op. Boven hen schoof de man een plank op haar plaats en wenkte de jonge timmerman op de ladder. ‘Geef die laatste maar aan. Daarna kun jij naar huis.’ De jongen aarzelde, maar Jara’s vader knikte geruststellend. Thomas wachtte tot het hameren ophield. ‘Is het werk voor vandaag nog niet gedaan?’ vroeg hij. De man keek omlaag en streek met zijn mouw langs zijn voorhoofd. ‘Bijna, heer. Alleen deze opening nog.’

Thomas keek naar de donkere ruimte onder het dak. Achter het kleine raam stonden twee houten kommen op een tafel. ‘Dat had morgen ook gekund.’ Jara’s vader schudde zijn hoofd. ‘De vrouw die hier woont heeft haar bed eronder staan. Gisteren werd haar deken nat.’ Hij zei het eenvoudig, alsof daarmee alles verklaard was, en boog zich opnieuw over de plank. Thomas zweeg. Naast hem schoof Lucas zijn duimen achter zijn riem. ‘Dan houden wij die ladder nog even vast,’ bromde hij.

Pas toen de laatste plank stevig vastzat, kwam Jara’s vader naar beneden. Zijn handen waren roodgeschuurd en aan zijn broek kleefde zaagsel. Hij bedankte Lucas, verzamelde het gereedschap en vroeg de bewoner of zij wilde opletten bij de volgende regenbui. Mocht er nog water binnenkomen, dan zou hij terugkomen. Daarna wenste hij Thomas een goede avond en liep weg. Hij bleef nergens voor staan wachten. Thomas keek hem na tot hij tussen de huizen verdween. Ook in Riverveld had hij zo gewerkt, bedacht hij. Steeds was er eerst nog iemand anders die hulp nodig had.

Anne vond Thomas even later bij de oude boom op het binnenplein. Ze pakte zijn hand en keek naar de houtstof op zijn vingers. ‘Heb je vandaag zelf meegebouwd?’ ‘Een ladder vastgehouden.’ Hij glimlachte en trok haar voorzichtig dichterbij. Even legde zij haar hoofd tegen zijn schouder, terwijl achter hen de avondwacht werd afgelost. Thomas vertelde over het dak en de natte deken. Anne luisterde zonder hem te onderbreken.

‘Hij vraagt nooit iets,’ zei Thomas uiteindelijk. ‘Niet sinds we hier zijn. Daarvoor eigenlijk ook niet.’ Anne streek met haar duim over zijn hand. ‘Hij heeft lang gevreesd dat zijn gezin nergens meer veilig zou zijn. Misschien voelt het voor hem alsof hij daarvoor moet blijven werken.’ Thomas keek haar aan. ‘Hij is ons niets verschuldigd.’ ‘Dan moet je hem dat misschien vertellen.’

Thomas bracht haar hand naar zijn lippen. ‘Ik wil iets voor hem doen. Voor hem en zijn gezin.’ Anne glimlachte zacht. ‘Begin dan met luisteren naar wat hij zelf zou willen.’ Hij knikte. Morgen zou hij hem laten komen.

Hoofdstuk 2 – Wat zou u willen?

De volgende ochtend stond Jara’s vader bij de ingang van de grote zaal. Hij had het zaagsel van zijn jas geborsteld, maar onder zijn nagels zat nog donker vuil dat zich niet zomaar liet wegwassen. Toen een wachter hem binnenliet, bleef hij vlak achter de deur staan. Zijn blik ging langs de muren en de tafel waar Thomas zat. ‘U wilde mij spreken, heer?’ vroeg hij. ‘Is er iets niet goed gegaan met het werk?’

Thomas legde de lijst voor zich neer en stond op. ‘Kom binnen. Er is niets mis.’ Toch zag hij hoe de man zijn handen in elkaar klemde. ‘Het dak is dicht,’ zei Jara’s vader haastig. ‘Maar als er ergens anders een klacht over is, wil ik dat graag weten.’ Thomas schoof een stoel naar achteren. ‘Er is geen klacht. Ga rustig zitten.’ Pas na een korte aarzeling gehoorzaamde de man, voorzichtig op de rand van de zitting.

Anne kwam binnen met een kan water en twee bekers. Ze begroette hem vriendelijk en schonk in, waarna ze even haar hand op Thomas’ schouder legde. Hij keek naar haar op en zag het kleine, bemoedigende glimlachje waarmee zij hem gisteravond had aangekeken. Daarna ging ze naast hem zitten. ‘Hoe gaat het thuis?’ vroeg ze. De schouders van Jara’s vader zakten iets. Over zijn gezin praten leek gemakkelijker dan wachten op de reden van zijn komst.

Hij vertelde dat zijn vrouw weer rustig sliep en dat zijn jongste dochter inmiddels andere kinderen had gevonden om mee te spelen. Zijn zoons konden hun handen gebruiken en er was werk genoeg. Terwijl hij sprak, streek hij over een barstje in de houten beker. Thomas liet hem uitpraten. ‘En u?’ vroeg hij vervolgens. De man keek op. ‘Wat hebt u nodig voor uzelf en uw gezin? Wat zou u willen, als u het mocht zeggen?’

Er viel een stilte waarin buiten het schrapen van een bezem hoorbaar werd. ‘Niets, heer.’ Thomas had het antwoord verwacht, maar bleef hem aankijken. ‘U mag eerlijk zijn. Er is niets verkeerds aan iets nodig hebben.’ Jara’s vader zette de beker neer. ‘Ik bén eerlijk.’ Zijn stem klonk nu steviger. ‘U hebt mijn dochter geholpen toen wij niet meer wisten hoe we haar moesten beschermen. Mijn vrouw hoeft niet meer bij ieder geluid aan de deur op te schrikken. Mijn kinderen kunnen naar buiten zonder dat ik hen telkens terugroep.’

Anne vouwde haar handen in haar schoot. Ze herinnerde zich hoe Jara vroeger bij haar had gezeten, bang om zelfs maar hardop te spreken. ‘Dat betekent niet dat u ons moet blijven terugbetalen,’ zei ze zacht. De man schudde langzaam zijn hoofd. ‘Zo bedoel ik het niet, vrouwe. Ik werk graag. En hier zie ik tenminste dat het ergens toe dient.’ Hij keek Thomas aan. ‘Wij hebben weer een plek waar we kunnen blijven. Dat is meer dan ik een tijdlang durfde te hopen.’

Toen hij vertrokken was, bleef zijn beker onaangeroerd staan. Anne zocht onder de tafel Thomas’ hand. Hij sloot zijn vingers om de hare. ‘Hij meende ieder woord,’ zei hij.